

ЧОПОР

Ауто перионица. Аутомобил. Притворен гепек. Увијено црево на поду и две столице. Поред столица стоје Курјак и Шакал.

- Требало је да урадиш ово за новац – проговори Курјак.
- Споразум је прецизан – узврати Шакал. – Теби је значило.
- Није. Шта?
- Оно што је у гепеку.
- Хоћеш положај.
- Бољи положај.
- Радио сам на томе.
- Време је да кренем.
- Није.
- Неспоразум није опција.
- Гладан сам.

Шакал покаже на притворен гепек:

- Стекао си право на удобнији апетит.
- Право се укида.
- Ако је твоје.
- Не може бити док је само моје.

Курјак завлачи руку у унутрашњост јакне, вади пиштољ, упери га у Шакала.

- Мислио сам да умеш да станеш – прозбори Шакал.
- Да ли си мислио, или си веровао?
- Да сам веровао, не бих признао да сам очекивао.
- Клекни.

Шакал клекне, Курјак повлачи ударну иглу на пиштољу. Шакал зури у Курјака, заклапа очи. Из гепека аутомобила помаља се пиштољ са пригушивачем – опали. Шакал отвори очи – пред њим је Курјак на коленима – он се с напором придиже, окреће главу ка гепеку. Из гепека излази Вук – држи се за стомак, шака му покрива крваву флеку на кошуљи. Курјак испушта пиштољ, упире дрхтави кажипрст у Вука – из уста му покуља крв, стропошта се на под.

Овде почине моје сазнање да сам невин. Не њед вама, не њед друјима, а њонајмање њед собом. Заусџавише се њре нејо шјџо се у вашим рукама сјџвори камен, или, може бијџи – њпарадајз. Заусџавише се – не збој вас; није шџо ни збој мене.

Вук упери пиштољ са пригушивачем у Шакала, прилази му:

- Од мене си учио.
- Научио сам, а оставио си ме.
- Пустио сам те.
- Да трунем.
- Пустио сам ти време. Да схватиш шта си учио.
- Превише за осећај да сам бескористан.
- Устани.

Шакал се придиже.

- Зашто си ме упуцао у стомак, а не у главу?

Шакал усмери поглед на Курјака:

- Услов за бољи положај.

Вук врати окрвављену шаку на стомак, седа на једну од две столице.

* * *

Једносратна кућа Вука. Трем. Ту је љуљашка у облику јајета; сто са дванаест столица. На челу стола седи Курјак – удубљен је у распоред фигура на шаховској табли. Поред табле је флаша вискија и две напуњене чаше. Вук излази на трем; из џепа панталона вади табакеру.

Моја сребрна табакера. На њој је травура – сцилизована глава слона са десном кљовом.

Вук одлази до стола, седа на столицу, до Курјака, ставља табакеру на сто; помера фигуру коња. Курјак узима цигарету из табакере, пали је:

- У шаху фали фигура луде.
- Уместо?
- На месту ловца.
- У том случају изгубио би се осећај за математичку прецизност.
- Ојачао би привид предности над противником.
- Игра није привид.

Курјак гаси цигарету.

- Нисмо могли да идемо до краја – проговори Вук.
- Нисмо смели.

Вук узима цигарету из табакере, пали је:

- Наредба о обустави је стигла одозго.
- Пад и почиње одозго.
- Догодио се преврат.
- Да си рекао – догодио се народ – макар би ме засмејао.
- Шта ће бити с нама?
- Шта ће бити с досијеима?

Вук гаси цигарету.

- Паника је јача од глупости – проговори Курјак.

- Шеф иде под катанац.
 - Он је сада ништа. Био би нико да је макар го.
 - И ми смо подељени.
 - Сви смо умешани.
 - Којој ћеш се страни приклонити?
 - Зар имамо избор?
 - Излазак из службе.
 - Ми смо ловци. Не одлазимо. Нас избацују.
 - Ови нуде демократију.
 - Претходници иду на сметлиште. То је све.
 - У њиховим говорима нешто се лепи...
 - Шта то?
 - Осећај слободе.
 - Слобода је узбудљива док јој се кидају окови, касније је треба завоleti. Мало је таквих појединаца. Масу занима неспутаност у пуњењу стомака. У супротном, примораваћеш масу на слободу, или ћеш завршити на њеном отпаду.

Жена излази на трем – у руци држи чашу напуњену вотком. Седа на љуљашку у облику јајета. Курјак узима цигарету из табакере, пали је.

- Остала сам без свог омиљеног сира – развлачи речи Жена – свратила до пијаце. Народ је весео... Пријало ми је да мало ћаскам с њима.

- Лепо – реагује Курјак.
 - Боже, кад се сетим какве сам забаве приређивала овде...
 - Шах, драга – прикупља пажњу Вук.
 - Мили, зашто не бисмо уплатили неки аранжман... на пример, неко острво у Индијском океану?

- Нестабилно подручје.
 - Хајдемо у Париз. Да ми се стиша жеља.
 - Није моменат.
 Жена се обрати Курјаку:
 - Је л' и ти тако мислиш?
 - Треба се сад примирити – узврати Курјак.
 - Гледам телевизију – настави Жена, одајући утисак да игнорише обојицу. – Не морам ни да окрећем канале – те спомињу неке неуспеле атентате, те...

- Доста! – викне Вук.
 Вук устаје од стола, нестаје у унутрашњости.
 - Како сам ово извела?
 - Лијо.
 - Не свиђа ми се та животиња.
 Курјак узима цигарету из табакере, пали је.
 - Дај и мени цигарету.
 Курјак устаје, узима табакеру, прилази љуљашци у облику јајета. Жена превуче длан по издуженом врату, пали цигарету, покреће љуљашку – љуља се:
 - Сад бих те гризла по врату и брадавицама.

- Не волим кад ме гризеш по брадавицама.
- Узбуђује ме кад испушташ ваздух кроз стиснуте вилице.
- Покидао бих те сад у том јајету.
- Шта би ми још радио?
- Јако је добар у уклањању трагова. Да га позовем?
- Не.
- Зашто?

Жена престаје да се љуља, полако устаје са љуљашке; показује кажипрстом на међуножје Курјака; подиже кажипрст, усмерава га ка његовој глави:

- Оно на шта си спреман тек је уследило касније.
- Чини ми се да ти не износим први пут овај предлог.
- Само ти се чини да је други пут.

Жена пољуби Курјака у чело, лаганим кораком нестаје у унутрашњости. Курјак гаси цигарету на унутрашњој страни поклопца сребрне табакере – палцем уклања пепео.

* * *

Једносратна кућа Вука. Соба преуређена у сликарски атеље. Вук је над штафелајом, френетичним потезима кичице слика мртву природу у јарким бојама.

Појрешно је мислићи да ме ово смирује. Има и ѿоја, али није довољно. Наиме, док сам био у млађој доби, маштао сам да будем сликар. Професионални сликар – избејавам ѿу одредницу. Смајрам да је бићи професионалац у умејносии увредљиво. Неискрено је на ѿај начин одвојићи се од дилеѿанѿизма. Професионалац на овом ѿољу ѿосијаје риидан у ѿози. Таква ѿоза инсистира да се оисѿаје у њој, јер је мучена имѿераѿивом добићи на конѿу духа, а у односу на ѿежњу да се оилемењени ужиѿак оїредмеѿи. Вишак који се ѿу сѿвара, заїраво је ѿаѿеѿична самодесѿрукија.

У собу улази Жена; седа у фотељу:

- Колико је сати?
- Подне.
- Шта ти значи то што размазујеш платно?
- Смирује ме.
- Гађала бих те овом вазом.
- Не бих имао ништа против.
- Циљаћу тако да те не погодим, а желела бих да те промашим.
- И ако ме промашиш – учинићеш да ваза не буде пуки украс.
- Ако те погодим, могу само да се вратим у кревет. Иде ми се негде у природу. Сама.
- Иди.
- Звучиш као да ме бодриш.
- Добро звучим.
- Одзвањаш.
- Не могу се чути.

- Замишљај се испод багремове крошње. Лежим на меком ћебету, у корпици је гриловано поврће и флаша црног вина.

- Сунчеви снопови продиру кроз крошњу...

- Не губи се. Облаци су металносиви, топло је и влажно.

- Сигурно си гола.

- Шта ћеш учинити са том извесношћу?

- Додаћу тек мало плаве.

Жена устаје са фотеље, провлачи руке кроз косу, милује груди; кривудавом путањом иде до штафелаја. Усне Вука развлаче се у осмех. Жена ставља длан на чело Вука:

- Зашто ми је длан влажан?

Вук одлаже кичицу, привлачи ка себи Жену; хвата је за слободну шаку, длан јој ставља на део платна недотакнут бојама:

- Зашто је овде платно суво?

Жена се одмиче од Вука, хвата га за слободну шаку, подвлачи је под спаваћицу, оставља је на левој дојци:

- Спуштај се.

Вук помера прсте ка брадавици.

- Кожа постаје храпавија – пропушта кроз титрави глас Жена.

Вук спушта длан Жене на део платна прожет бојама:

- Платно постаје узбурканије.

Вук кажипрстом и средњим прстом кружи по рубовима брадавице на левој дојци. Жена заклапа очи, гризе доњу усну. Вук кружним покретима води длан Жене по делу платна који је прожет бојама; одваја се од њене надланице, узима кичицу, почиње да повлачи линије по спаваћици; полако повлачи прсте са њене леве дојке. Жена отвара очи – напрегнуте црте стичу безизражајност. Вук испрекидано дише; потези кичице по спаваћици постају све необузданији...

Недавно сам прочитао чланак у ком сјучњаци за несвесно шумаче жврљотине. Ујамћио сам да сјеченице указују на важан, дујорочни задатак или жељу да се буде срећнији и ојушћенији. Ако се у средишћу цвеша налази круј, а около шиљасће латице шо значи да особа крије шојлину иза бодљикаве јовучености. Обрайише јажњу на њену спаваћицу – расјознајете ли сјеченице?

Жена граби за руку Вука, прекида витлање кичице. Вук се тргне, зури у жврљотине јарких боја на спаваћици, зури у колоплет заобљених и оштрих линија; кажипрстом прати степенести низ хоризонталних и вертикалних линија; кажипрст поскочи на хоризонталну линију где се зауставља низ, ту је круг, а около круга су шиљци као латице; кажипрстом и средњим прстом прати путању круга – јагодице повремено додирују и повлаче спаваћицу. Жена стиска длан положен на платну, удари у платно, обара штафелај:

- Идем.

- У природу?

- У кревет.

Једносратна кућа Вука. Спаваћа соба. Неколико отворених кутија на брачном кревету; из кутија извађене ципеле. Једна кутија је затворена – Вук је отвара. Из ње вади пиштољ и пригушивач – намешта пригушивач на цев пиштоља. Стаје испред огледала изнад стола на ком су кармини, креме, бочице парфема, четка за косу; упире пиштољ у свој одраз; мења изразе на лицу – од тужних до екстатичних и смирених. Враћа пиштољ са пригушивачем у кутију, кутију ставља у орман; потом, ставља ципеле у кутије, кутије враћа у орман; одлази до наткасне, узима табакеру са наткасне.

Табакера мој најбољеј пријатеља нашла се на мојој наткасни. Оваква нејажња из ојсеја блискојши ошћрије пробуда презвеносћ. Зашто? Није толико страшно када је носилац нејажње у зони вашеј присусћва. Међуштим, ова нејажња је разошкривена ван ње зоне и ван оноја који је носи. Обузима вас бес и то је разумљиво. Али, разум није од велике помоћи кад накачише лисице на овакву нејажњу из ојсеја блискојши. Бес захћева преки суг и бучан је, док вам нејажња ослобођена оној који је носи, заправо, дошајшава нешто што би мојло бићи од значајне корисћи. Дакле, на сребрној шабакери најбољеј пријатеља је травура – стилизована глава слона са левом кљовом. Поклонио сам му је после усјешно изведене акције која је имала за циљ елиминацију једној крајње кришћанној новинара. Небићно.

Вук ставља табакеру Курјака у унутрашњи џеп, одлази до кревета, легне, прекрсти руке. У спаваћу собу улази Жена, седа на столицу без наслона, неко време зури у огледало, почиње да четка косу:

- Зар ти ниси на послу?
- Јесам.
- Ја сам предмет обраде?
- Више ниси. Изгубила си бакарну пут.
- Води ме на море.
- Шта то мирише?
- Парфем. Не препознајеш?
- Присети ме.
- Твој омиљени.

Жена устаје од стола, пење се на кревет, опкорачи Вука, седне му на стомак; једном шаком му мази груди, другом му обручи међуножје:

- Уђи у мене. Развали ме. То је оно што нам фали.
- Са мном имаш, а фали ти море, Париз, масаже, кућна помоћница. Да наставим?

Жена згрчи шаку на међуножју Вука; овај је граби за врат, придиже труп, његове усне су уз њено ухо:

- Стисни... Јаче.

Жена исколачи очи, кркља... Вук се одмиче, гледа је у очи:

- Како је то кад не видиш, већ угледаш?

Жена покушава да се ослободи шаке Вука. Покушава да му дохвати лице – да му зарије нокте.

- Мислим да ти постаје напорно – процеди Вук. – Примими се и вратићеш се у своју лагодност.

Жена престаје да млатара рукама, умирује се. Вук повлачи шаку са њеног врата. Жена удише дубоко, нагло узмакне, приљуби се уз орман, лепећи шаке на крила ормана.

- И, хоћемо ли чути? – упита Вук.

- Шта?!

- Одјек.

- Злотвору!

- Добротвор је прикладнији.

- Пријавићу те.

- Слободно.

- Надменост? Нисам је видела до сада.

- Не видиш је ни од сада.

- Удаљаваш се... Покушавам да те пратим... Измичеш. Куда?

- Примичем ти се. Атерирам. Нема потребе да ме пратиш.

- Као да наговештаваш да ће се десити нешто...

- Ако си мислила – нешто страшно, а мислила си – не.

- Хоћу да ми се објасни шта је са кућном помоћницом ових дана?

- Неће је бити.

- Желиш да ја спремам кућу?

- То би те угасило.

- Где сам погрешила?

- Одговарала ми је инерција. Као и већини мојих колега. Када тако стоје ствари, уједно, радиш на заштити поретка, танан је усек који те спречава да проклизаш у оно што поредак сматра корисним безакоњем. То безакоње има своје законе – оно резонује своју корист – плаћа је, али је и наплаћује.

- Је л' треба да се склањамо?

- Памтим твоју романтичност, некада ме је привлачила. Продаћу ову кућу. Не треба да бринеш – бићеш намирена.

- Куда ћемо?

- Време је да ме оставиш.

Жена се одваја од ормана, легне поред Вука; главу смешта на његове груди:

- Намири гмизавце на неки други начин. Ми остајемо овде. За пар дана ти је рођендан. Позивнице су потврђене.

- Имам једног пријатеља. Њему није потребна позивница.

- Као и увек, имаћемо госте.

* * *

Једноспратна кућа Вука. Соба преуређена у сликарски атеље. Вук је над штафелом, зури у платно – на платну је мртва природа, доминирају јарке боје са врло сведеним упливима плавичастих тонова. Куцање на вратима. Куцање се понавља. Врата собе се отварају, улази Курјак.

- Могао си да уђеш без куцања – одговори Вук.
- Ја сам пристојан.
- Није ти потребна та одредница преда мном.
- Откад је пристојност само одредница?
- Пристојност је овде наслага; буди близак својој природи.
- Пред тобом бих могао да будем и дивљак, само ако бих то хтео.
- Остављам ти ту могућност.
- Остављаш ми могућност да дигнем руку на тебе и да не трепнем.
- Шта спречава пристојност да трепне, подигне руку и замахне сечивом?
- Шта је с тобом?!

Курјак прилази штафелају, обрати пажњу на слику:

- Дobar си.
- Донекле.
- Уважавам скромност.
- Уважио би је да сам ти познаник.
- Не сналазиш се најбоље кад ти уделим комплимент.
- Има помало и тога.
- Нисам ли шкрт у комплиментима?
- Прилично.
- Зашто то не цениш?
- Моја је жеља да те лишим непријатности.
- Изгледа да ниси претерано успешан у томе.
- Не могу бити. Опиреш се.
- Ма, чему се опирем?
- Својој природи.
- Опет удараш на природу.
- Покушавам да је одбраним.
- Моју природу браниш од мене?
- Штитим је.
- Побогу, осветли ме.
- Ствар је у потамњењу.
- Кипим од твојих врцавости.
- Уважио си ми скромност на формалном плану, јер ту те моја нескромност не до-

тиче.

- Е, сад је доста!
- Ни најмање.
- Ама, уважио сам твоју скромност. И, тачка!
- Под условом да можемо да се суздржимо на тачки.
- Побогу!
- Сигурно си се запитао зашто никад нисам продао неку своју слику.
- Питао сам се.
- Никад ме ниси питао.
- Сматрам да је твој однос према сликању такав.

- Какав?
- Личан.
- Како тумачиш то да их нисам никад изложио јавном оку?
- Не интересује те експонирање.
- Уважаваш?
- Веома.
- Драго ми је што те гнуша моја скромност. У праву си – она је дубоко неискрена. Није вероватно да заиста мислиш да ме потајно не интересује експонирање.
- Коси се са природом нашег посла.
- Не постоји природа у нашем послу, постоји чин.
- Ако немамо хијерархију, имаћемо анархију.
- Хијерархија подстиче извештаченост у представи. У трећем чину онајвише. Ако јој се потчиним, моја потреба за експонирањем је истрошена као Чеховљева пушка која је опалила пре времена. Мотив за експонирањем храни се из других тањира – у њима је узбудљива предвидљивост.
- Како може бити узбудљиво нешто што је предвидљиво?
- Све док је потамњена, све док није упрљана јавним оком, нескромност је неприкосновена, моћно отуђена – скоро као Бог. Скоро. Уверење да сам добар је та мека карика која се умотава у апсолут. Понекад, док се узносим на кичици, волим да ударим у ту меканост уверења, да се одгурнем натраг у каљугу, натраг у моју истину.
- Истина нема множину.
- Заблуда. Моја истина је пожелела да те види као сведока, док растурам уверења да сам добар. Плашио сам се да ћеш се повући. Драго ми је што ниси, јер не осећам стид.
- Чему стид?
- Да осећам стид, Бог би био само именица.

Лајао сам. Моја нескромност је стидљива у великој мери. Излаже се само прега мном, јер само сада ужива у својој скромности. У јавном оку је вишак насупрот личном уверењу да сам добар у пошезима кичице. Бивам редак у самоћи једињења са свим што није људско; сада бивам миран у поноћи сневања са невојмљивим, док преводим надзирање глатних скакаваца. Тада бивам бојнеошћен именицом; сада мој јадни пријатељ бива у праву када каже да истина нема множину.

- Напрегнут си.
- Курјак одмахује руком, скрушено седа у фотељу:
- Можда.
- Можда неутралише одговор. Не верујем да си овде да би уважио моју склоност ка сликању.
- Революционари ваљда знају да би уједањем наших дупета завршили каријеру.
- Истурили су своје мангупе; пуштају их да лају истином, убирају гласове. Отарасиће их се. После. На време. Не смета ми то.
- Олош прелеће на њихову страну.
- Очекивано.

- Са некима од њих имаш нерашчишћене рачуне.
- За разлику од револуционара, макар знају да баратају оружјем.
- Решићемо то.
- Без твоје помоћи. И ја имам нека потраживања.
- Нема разлога да продајеш кућу.
- Нема.
- Узнемирена је.
- Нећу је оставити улици.
- Шта те је спопало?
- Повлачење. Гризе ме останак.

* * *

Једноспратна кућа Вука. Трем. Вук пребира по остацима хране са тањира на столу, одабира понешто од остатака хране, ставља их у свој тањир; узима једну од чаша са остацима вина, досипа у њу вино из боце, одлази до столице на челу стола, седа; халапљиво једе, испија вино...

Госћи су расцредали о шоме како рођендани немају више смисла после изласка из адолесценције. Госћи су били једнодушни у оцени како рођендан после тридесетих година живоћа посјаје једно унапред задано ошерећење у годишњем циклусу и како та чињеница не само што ошјаје као лодар на бочним усудима живљења, већ је незајажљива у лодану краљевској усуда. Шта је за осе краљевски усуд? Знам да мислите исто, иако некима од вас тренушно ништа не пада на памет. Без бриге, ја ћу, уместио вас, најлас изговорити име шо краљевића. Да, та немушта реч је о сарању. Сарац. Како вам звучи? Подилазе ли вас жмарци? Ако. Жмарци пролазе. Морам да вам признам да мене жмарци не подилазе. Осарити. Изговорите ту реч тихо, у себи, и ево их – знојави дланови. А питам вас зашто је то тако? Зашто вам се идеја о вечној младости чини тако примамљивом? Зашто сте већина? Зашто желите живој ливен пролазности? Па сви ви овде били сте нај сармаиозид који је имао најбољу пролазност на пути ка најној ћелији. Живој без пролазности је осиромашени уранијум. Вечна младост посјала би кад-тад бедна фаназмаиорија у својој рационалној широкојрудости. Дубоко се не слажете са мном. Знам. Е, видите, зашто ја немам децу. Не дам се! Одијате шомак. Пролазите заједно са њим кроз за неја најгоре муке адолесценције; видите вашим средовечним очима да су те младачке муке болне, али, у истом шом разводњеном шоледу – видите и да су те муке дивне; но, нај увид нећете поделити са њим, не, бићете на нејовој сарани, јер младунац, убеђени сте у шо – не може разумети вашу сарану; уливаће охрабрење и шоилину шехе док му цвркућеће да ће и та адолесцентска мука једном проћи. И, шта кад прође? Шомак ће посјати средовечни одијувач шомак. Одијувач већине. Из неја ће се изливати кукавичлук пред оним што му живој немилици наноси, а уливаћи ламент над младошћу која му се безусловно односи. Нисам један од вас. Не само да желим да осарим, да, ја ћу бити и шоносити сарац. Моје избраздано чело не би било уздигнуто поред мој шомак, поред мој одијувача већине.

Жена излази на трем; руке су јој укрштене иза леђа; прилази Вуку:

- Одабери руку.

- Стави на сто.

Жена ставља на сто црну кутију са црвеном машном:

- Нећеш да погледаш?

- Касније.

Жена одлази на други крај стола, седа:

- Гости су нам били прилично снуждени.

- Више нису. Свако на своју страну.

- Онолико да жавају о рођендану. Био си диван кад си кренуо да се шалиш на свој рачун. Као да их није брига што су угошћени тим поводом. Чист безобразлук.

- Допада ми се када је безобразлук чист.

Вук вади сребрну табакеру из унутрашњег џепа, пали цигарету.

- Шта ти је? – упита Жена. – Цео дан си био расположен.

- Расположен сам и сад.

- Плашиш ме.

- Хајде да очистимо трем.

- Позвала сам кућну помоћницу.

- Не желим је.

- Нисам приметила да си икада негодовао због њеног присуства.

- Да ли си ме икада питала шта мислим о томе?

- Мислим да се неке ствари подразумевају.

- Једно је мислити, а сасвим је друго – поуздано знати.

- Поуздано знаш да ја не чистим.

- Видиш.

- Видим ли шта?!

- Да ме се не плашиш.

Вук уклања црвену машну са црне кутије; отвара је, указује се ручни сат.

За осамнаестии рођендан добио сам од оца ручни сати. Сасвим пристојан. У њочешку сам га носио са задовољством, међуим, из некој разлоја, њочеле су да ми смењају казаљке на сату. Ни данас не умем да објасним зашто сам збој тих казаљки сати њочео да доживљавам као сирано тело. Нисам хтео да увредим оца, ња сам изнашао компромисно решење – отворио сам сати, уклонио све три казаљке, склопио га, и наставио да га носим њоново у задовољству. Отац је приметио да ми је сати без казаљки, био је ван себе; ујорно ме је нишао зашто сам њо урадио, а ја нисам умео да му одговорим; шумачио је њо као мој каприц, лужио ми је шамар. Одмах сам му иражио да ми лужи још један; заичен, он је њо и учинио. Замолио сам га да се не зауставља, наместио сам образ. Није ми услишио молбу, већ је изазио сати. Иако је крајко био на мојој руци, дуо ми је недосијао њај сати без казаљки.

Вук спусти кутију на сто:

- Ово је скуп сат.

- Нисам се обазирала на цену.
- Не обазирем се на захвалност.
- Не очекујем да ми кажеш – хвала.
- Наравно да очекујеш.
- Ружно је.
- Знам.
- Да ли ти се допада?
- Захваљујем.
- Стави га на руку.
- Не могу.
- Шта је у питању?
- Манимо се питања. Покренућу поступак за развод брака.
- Не дам ти да нам то урадиш!
- Ситни сати позивају ме у шетњу.
- Равнина избија из тебе; даје ми прибраност.

Вук нестаје у унутрашњости. Жена вади сат из кутије, прислања га на ухо; враћа сат у кутију, затвара је.

* * *

Једносpratна кућа Вука. Трем. Жена седи на љуљашки у облику јајета. Курјак спушта мобилни телефон на сто, узима из унутрашњег џепа јакне паклицу цигарета, пали цигарету:

- Биће све у реду.
- Волела бих да удахнем, да не морам да издахнем.
- Излуђује ме ово чекања.
- Боли ме глава.
- Даћу ти лек.
- Боље ми је овако. Буни ме то што сам као на твојој страни.
- Као?!
- Одузета му је могућност да се одбрани.
- Хтела си то исто колико и ја.
- Хтела сам више од тебе.

Курјак прилази Жени, клекне.

- У почетку, када је он улазио у кавез, није затварао врата. Када сам ја улазила у кавез, врата сам затварала. Он их је изнова отварао, ја сам их изнова затварала. Он је веровао у гнездо; ја сам зазирала од те младалачке склоности ка отвореном простору. Он је временом спржио наду да ћу једном сама отворити врата кавеза.

- Одједном, одлучио је да прода кућу и да те остави.
- Где ти је табакера?
- Не могу да је нађем.
- Заборавио си је на наткасни твог најбољег пријатеља.

Курјак седа на под; окренут леђима Жени:

- Ништа није рекао?
- Ништа.
- Зашто ми ниси рекла да зна?
- Зашто ми не кажеш да ниси ни покушавао да пронађеш табакеру?
- Шта би било да није сазнао за нас двоје?
- Пустила бих га да оде.
- Шта ће бити са мном кад се све ово заврши?
- Напустићеш ме.
- Никад! Чујеш ли ме?
- Једва.

Курјак зграби Жену, повуче је са љуљашке на под; обрне је на стомак, шчепа је за косу, повуче јој главу ка себи:

- Распорићу ти чело!
- Чудно сам умирена. Диван је осећај.

Звони мобилни телефон. Курјак се придиже; одлази до стола; јавља се на телефон, прекида везу... Жена остаје да лежи на стомаку:

- Готово?
- Не сасвим.

Курјак завлачи руку у унутрашњост јакне; вади пиштољ, проверава шаржер, враћа га у лежиште.

- Шта намераваш?
- Хоћеш ли да се удаш за мене?
- Извесно.

Жена приљуби образ уз под.

- Биће све у реду – изусти Курјак.
- Немој пуно да те чекам.

* * *

Ауто перионица. Аутомобил. Отворен гепек. Увијено црево на поду и две столице. На једној столици седи Вук, држи пиштољ са пригушивачем и пиштољ Курјака, уперене у Шакала – он је на другој столици. У њиховој је близини леш Курјака.

- Треба да ти средимо рану – проговори Шакал. – Знам неког – добро то ради.
- Не уплићи се у моју рану.
- Дугујем ти.

- Ништа ме не спречава да ти закуцам метак у главу.

Шакал закопчава дугме сакоа.

- Тешко подносиш што си овакав и даље у животу – кроз осмех што се брзо повлачи изговори Вук.

- Изборићу се с тим.
- Жудиш да казниш поштеђени живот.
- Немам никаквих порива. Само је умор.
- Твој живот је посао. Убеди живот да му нудиш прилику да будеш бољи.

- Неприлику убеђујем да се није могло без ње.
- Прилика ти нуди да стиснеш конце чвршће у својим рукама. Ипак, остаће нешто непромењено.

- А то је?
- Живот ће свакако висити на концима.
- Крећем.
- Нисам одлучио да ли ћу испалити метак.

У њочешку, у њом ојромном њросџрансџву белине, видимо џачку. Просџор се сажима, а џачка џосџаје све јаснија. Пробија се, иде џрема врху; снаја која избија у жусџрим џокреџима џела џолако јењава. У једном џренуџку ће сџаџи. Преџушџаће се седећем џоложају; биће у џом џоложају неко време. Поџом ће леђи; чини се – без икаквој оџџора.

Вуку се глава полако спушта... Шакал му одузима пиштољ Курјака. Вук погледа око себе... падне са столице. Шакал крене ка излазу, заустави се, усмери поглед на Вука; врати се, спушта пиштољ Курјака на столицу, придиже Вука, ставља га на столицу; овај му приљуби цев пиштоља са пригушивачем уз образ:

- Не занима ме твој дуг; молим за услугу.

* * *

Једноспратна кућа Вука. Спаваћа соба. Жена стоји на брачном кревету, почиње да се врти око своје осе, чини то све брже; једну ногу подиже уназад, пада на кревет, шири руке:

- Лагана као олово, тешка као гушчије перо. Ја сам комарац у кавезу... месец у застоју.

Упире кажипрст ка плафону:

- Ено га гуштер, одсецам му реп; ту је изникло тело. Моје тело.

Жена почиње да се смеје. Разуздано. Устаје од кревета, одлази до огледала изнад стола; са стола узима кармин, седа на столицу без наслона, шминка се. У одразу спази Шакала са упереним пиштољем Курјака. Застане са шминкањем, неко време зуре у огледало:

- Могу ли да завршим са шминкањем?

Шакал седа на ивицу кревета, окренут леђима Жени.

- Ви сте?...
- Да, ја сам.
- Ко вас је упутио на мене?
- Шта мислите?
- Љубавник.
- Ваш муж.
- Како?
- Тако.

Жена седа на ивицу кревета, окренута леђима Шакалу:

- Зашто се не чудим ако ово нисам очекивала?

- Време.

- Шта чекате?

- Вас.

- Је ли ово некаква шала?

- Нећу вас убити. Ваш муж то не жели.

- Зашто сте овде?

Шакал се окрене, ставља пиштољ Курјака на кревет; враћа се у пређашњи положај:

- Окрените се.

Жена се окрене:

- Ви се играте са мном!

- Препознајете ли пиштољ?

- Да.

- Узмите га.

Жена узима пиштољ.

- У њему је један метак.

- Он је упућен мени?

- Само ако је из ваше руке.

- Он је заиста жив.

- Чекам вас.

- Имам право да то и не учиним?

- Имате.

- Моја одлука може трајати сатима.

- Време.

Жена усмерава пиштољ Курјака на Шакала:

- Окрените се.

Шакал се окрене; враћа се у пређашњи положај:

- Шта добијате ако ми одузмете живот?

- Неколико сати да размислим шта ми је чинити.

- Не морате дићи руку на себе.

- Шта имам од тога?

- Могућност.

- Какву могућност?

- За бег.

Жена зури у пиштољ; цев пиштоља приљубљује уз слепоочницу:

- Када толико дуго бежиш, дође време да се вратиш.

Жена повлачи окидач, ударна игла одјекује у празно; поново повлачи окидач... по-ново; ударна игла одјекује у празно:

- Ви сте се, ипак, нашалили са мном.

Шакал устаје од кревета.

- Господине, ја...

- Слушам?

- Реците мом мужу... Не, немојте му ништа рећи.

Ауто перионица. Нема аутомобила. Нема столица. Нема леша Курјака. Само је увиђено црево на поду. Вук стоји наспрам Шакала.

- Боли? – упита Шакал.

Вук пређе дланом преко кошуље, где је била крвава флека:

- Уплео си ми се у рану без мог допуштења.

- Изгубио си свест, па нисмо морали да се прегањамо око тога.

- Захвалан сам ти.

Шакал пружа руку Вуку, овај је прихвата, рукују се. Шакал се запути према излазу.

- Немој.

Шакал се заустави, врати се у пређашњу позицију:

- Шта *немој*?

- Напољу те чекају момци. Они ће те ухапсити.

- Правићу се да те не чујем!

- Повишени тон ти то не дозвољава.

Шакал завлачи руку у унутрашњост сакоа, повлачи је унатраг, израња дршка пиштоља.

- Много их је више од тебе и сви имају ту алатку.

- Спасио сам ти живот.

- И ја га спасавам теби.

- Да ли треба да ти захвалим?!

- Пре или касније – чопор је у предности.

Шакал враћа пиштољ у унутрашњост сакоа.

- Бићеш кажњен на пет до седам година. Не могу то тачно да проценим. Тамо ћеш бити заштићен – водићу рачуна о томе. Твоје је да се владаш примерно, а моје је да те што пре извучем одатле. Чим искорачиш испред браве, чека те посао.

- Какав посао?

- Сигурно је да те нећу унајмити на каквој грађевини.

- Питао сам те нешто.

- Моја жена неће истрпети нестанак.

Шакал откопча сако, запути се према излазу; отвара врата; граби га неколико руку – повлачи у тмину. Вук повуче леви рукав кошуље, указује се сат.

Прихватио сам рођендански поклон моје жене. Казаљке сам оставио... да не смећају.